

Zuzana Pospíšilová
ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

STRAŠIDELNÝ DŮM



bambôk®

Zuzana Pospíšilová
ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

STRAŠIDELNÝ DŮM



bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

STRAŠIDELNÝ DŮM



Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8039. publikaci

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá
Odpovědná redaktorka Eva Čechová
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh obálky Zuzana Dreadka Krutá
Počet stran 64
Vydání 1., 2021

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2021
Cover Illustration © Zuzana Dreadka Krutá, 2021

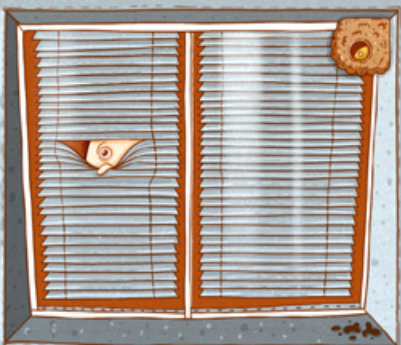
ISBN 978-80-271-4244-6 (pdf)
ISBN 978-80-271-3113-6 (print)

Obsah

Znamení	7
Magdo, vstávej!	10
Nestraš, Magdo!	14
Zajdeme tam znovu?	17
Nečekané setkání	20
Musíme se připravit!	24
Česnek	27
Něco je jinak	30
S česnekem vstup zakázán!	33
Podivný vzkaz	36
To se povedlo	39
Na návštěvě	42
Stalo se něco?	46
Dobrý nápad	49
Záchrana Šťovinky	52
Svatba	56

Znamení

Magda bydlela se svým mladším bráškou v šestém patře panelového domu. Bydlet tak vysoko je velká výhoda, hlavně když potřebujete mít dobrý výhled z okna. Magda z toho svého dohlédla až do parku. A nejenom to. Viděla také na okna kamarádů Terezky a Vojty, kteří bydleli v sousedním paneláku. Díky tomu se každý večer mohli domlouvat blikáním světla.



Magdin bratříček Jirka chodil ještě do školky a jeho velká sestra pro něj byla vzorem. Často napodoboval to, co dělala ona.

„Co blbneš?“ napomenula ho jednou večer, když začal jen tak cvakat vypínačem.

„Blikám!“ odpověděl Jirka s úsměvem. „Stejně jako ty!“

„To nemůžeš!“ protestovala.

„Ty můžeš a já ne? To není spravedlivé!“ zlobil se Jirka a dál cvakal vypínačem.

„To je totiž naše tajné znamení. Teď ani nevím, kolikrát jsi bliknul. Jestli to Terka nebo Vojta viděli, tak z toho bude průšvih.“

Jirka se zarazil a nechal světlo raději rozsvícené. „Jaké znamení?“ zeptal se zvědavě.

„Když se blikne třikrát, znamená to, že zítra ráno jdem do školy spolu. Když pětkrát, znamená to, že je někdo nemocný a do školy nejde. Když sedmkrát, znamená to, že zítra půjdeme po škole do parku, kde bude mít naše parta poradu.“

„Já jsem blikal hodně,“ přiznal Jirka. Uměl už napočítat do deseti, ale bliknul rozhodně vícekrát.

„Teď si budou myslet, že jsem onemocněla, ale za minutu jsem se zase uzdravila. Takže jdu ráno do školy, a pak se ještě sejdem po škole v parku.“

„Tak to jsem to vlastně udělal správně,“ byl si jistý Jirka.

Magda nechtěla uznat, že měl tak trochu pravdu, a tak ho raději začala vyhánět z pokoje.

„Ještě musím udělat úkol z matematiky,“ pronesla. Měla ho dávno hotový, ale to bráška nemohl vědět. Ještě neuměl číst ani psát, natož sčítat nebo odčítat.

Po večeri Magda jako obvykle koukala z okna a vyhlížela signál od kamarádů. V osm hodin byl jejich smluvený čas. Vojta zablikal třikrát. Terčino okno zablikalo taky třikrát. I ona tedy dala ostatním znamení, že se sejdou před domem a půjdou do školy spolu.



Magdo, vstávej!

Ráno se Jirka budil obvykle dříve než Magda. Byl ranní ptáče. Vyskočil z postele ve společném pokojíku a v pyžámku běžel do kuchyně. Chtěl vědět, co bude k snídani. Když měl tatínek noční směnu a vracel se domů až ráno, koupil vždycky cestou kobližky nebo tvarohové koláčky. Ty měl Jirka moc rád. Dnes na něj ale čekal chleba s máslem a marmeládou. Byl trochu zklamaný, ale jahodová marmeláda od babičky taky nebyla k zahození.



„Dobré ráno,“ pozdravila ho maminka a Jiřík jí pozdrav oplatil. Pak si odběhl do koupelny umýt z očí ospalky. Když se vrátil do kuchyně, maminka právě telefonovala a tvářila se u toho vážně. Když hovor ukončila, obrátila se k Jirkovi.

„Musím honem do práce, potřebují mě tam dnes dříve. Jeden ze zájemců o byt se na něj chce podívat hned ráno. A tatínek už je v práci.“

„Tak mě do školky odvede Magda,“ navrhnul Jirka a mlsně se zadíval na chleba s marmeládou. Nechtěl být bez snídaně, a tak se pustil do jídla.

Jirkův nápad se mamince zamlouval. Magda ale ještě spala. Bylo jí potřeba probudit, a tak se toho Jirka okamžitě ujal. Nejprve sestru polechtal na noze, která jí vyčuhovala zpod peřiny. Když to nepomohlo, stáhl ze sestry peřinu.

„Co děláš?“ zlobila se.

„Magdo, vstávej, jdeš se mnou do školky!“

„Já už chodím do školy, jestli ti to ještě nedošlo. Do školky chodíš jen ty!“ odporovala mu.

Vtom se ve dveřích objevila maminka.

„Magdalénko, dnes mám v práci frmol, potřebovala bych, abys Jirku zavedla do školky. Už jsi velká holka, tak to zvládneš!“

Magda se chvíli nezmohla ani na slovo.

„Ale já už jsem domluvená s Vojtou a s Terkou, že půjdeme do školy spolu. Budou na mě čekat,“ namítla.



„Vždyť můžete jít všichni spolu. Když půjdete přes Tichou ulici, určitě to stihnete,“ navrhla maminka. „Bude vás dost, tak se nemusíte ničeho bát.“

Magdě poskočilo srdce vzrušením. Přes Tichou ulici chodili jen málokdy. Stál tam jen jeden starý a opuštěný dům se zarostlou zahradou, který obklopovalo strašidelné ticho. Magda byla v tu ránu na nohou a tryskovou rychlostí se přichystala na cestu do školy.



TICHA'
ULICE

Nestraš, Magdo!

Před domem se děti s maminkou rozloučily. Ona pak nasedla do auta a odjela do práce. Magda s Jirkou zůstali a čekali na Terezku a Vojtu.

Terka si naštěstí všimla, že Magda už stojí venku a má s sebou i svého mladšího bráchu. Tušila, že v tom bude nějaký zádrhel, a tak vyběhla z bytu dřív. Cestou zazvonila i na Vojtu, který právě snídal. Jakmile uslyšel zvonek,



naráz vypil celou sklenici džusu a housku si vzal do ruky na cestu. Tak ušetřili přinejmenším deset minut, které se jim budou určitě hodit.

„Ahoj!“ pozdravila Terka jako první a ostatní se téměř jednohlasně přidali.

Magda se zatvářila provinile. „Musím bráchu zavést do školky. Půjдете se mnou?“

„Jasně,“ souhlasila Terka.

„Nazpátek ale budeme muset utíkat,“ plánoval Vojta. Běhání neměl rád, ale byl odhodlaný to zvládnout.

Všichni se snažili natáhnout krok. Jen malý Jirka nestíhal, a tak na něj museli čekat. Když jim Magda navrhl, že přes Tichou ulici to bude rychlejší, Terka znejistěla.

„Mamka říkala, že tam nesmím chodit,“ namítla.

„Naše mamka to dovolila, protože je nás hodně,“ uklidnila ji Magda. Bylo tedy rozhodnuto.

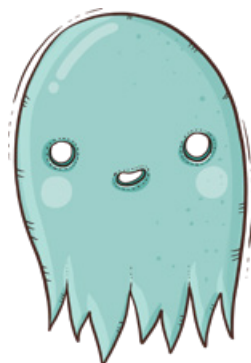
Když procházeli okolo starého domu, na chvíli se zastavili.

„Proč jsou na oknech prkna?“ zeptal se Vojta.

„Asi, aby nikdo nechtěl vlézt dovnitř,“ napadlo Terku.

„Nebo jsou tam uvnitř strašidla a někdo je tam zavřel, aby nemohla ven,“ přišla s dalším vysvětlením Magda.

„Nestraš, Magdo!“ vykřikl Jirka se slzami na krajíčku.





Sotva jeho slova dozněla, ozvalo se z domu táhlé zakvívání. Takový zvuk děti nikdy předtím neslyšely. Není divu, že se vylekaly a okamžitě se daly na útěk. Zastavily se teprve před vchodem do školky, kde se cítily v bezpečí. Nejprve se vydýchaly a pak Magda odvedla Jirku dovnitř. Terka s Vojtou čekali venku. Dlouhou chvíli si krátili přemýšlením o tom, jaký zvuk z toho starého domu vlastně slyšeli vycházet.

Do školky nakonec dorazili těsně před zvoněním.

Zajdeme tam znovu?

Po škole se Magda s Terkou a Vojtou sešli, aby všechno důkladně probrali.

„Třeba to byla jen meluzína v komíně nebo vrzání okna, které otevřel vítr,“ přišel s logickým vysvětlením Vojta. Holky jen pokrčily rameny.

„Co kdybychom se tam odpoledne znovu zašli podívat?“ navrhnul Vojta.



Nikdo nebyl proti. Ráno neměli na důkladné pátrání dost času.

„Já si musím nejdřív udělat úkoly, jinak mě naši nikam nepustí,“ postěžovala si Terka.

„Já taky musím počkat, až bude někdo doma. Jestli měl táta ranní směnu, tak přijde brzo,“ přemýšlela nahlas Magda.



„Tak se sejdeme o půl čtvrté?“ zeptal se Vojta.

„To by asi šlo,“ souhlasila Terka. Magda taky přikývla. Pak se i s aktovkami rozprchli do svých paneláků.

Magda vyjela výtahem do šestého patra a odemkla si. Doma ještě nikdo nebyl, a tak se hned pustila do úkolů, aby pak mohla jít ven.

Dopisovala zrovna poslední větu, když vtom se v zátku ozvalo rachocení klíčů. Byl to tatínek.

„Ahojda, jak bylo ve škole? Už máš konečně nějakou pětku?“ zeptal se vesele.

„Ahoj, tati,“ odpověděla Magda a zatvářila se zkroušeně. To tatínka znejistilo: „Ty jsi fakt dostala pětku?“ zeptal se pobaveně. Magda smutně přikývla.

Tatínek se chtěl přesvědčit na vlastní oči: „Tak mi ukaž žákovskou.“

Magda mu ji podala. Teprve když v ní začal divoce listovat, vyprskla smíchy: „Nemám, nemám, nechal ses napálit!“

Tatínek se tomu zasmál a začal Magdu honit po bytě, protože ji za ten žertík chtěl polechtat. V zápalu dovádění si ani nevšimli, že už domů dorazila i maminka s Jiříčkem.

„Na co si hrajete? Já chci hrát taky!“ hlásil okamžitě malý bráška.

„Nejdřív si běžte umýt ruce, ať se můžete nasvačit!“ pobídla děti maminka. Vybalila z tašky čerstvé rohlíky, šunku a malá červená rajčátka, velká tak akorát do pusy. Jirka už sice svačil ve školce, ale rajčátka mu přišla k chuti.